

O corvo de chapapote

1

–Boas noites. Estamos na Zona Cero...

Eras ti, desde Muxía, en conexión en directo para o telexornal do serán. Sabías que na dirección ía ser ben recibido o uso daquela fórmula, non en van fora patentada pola prensa neoiorkina para referirse ó terreo onde se erguían as Torres Xemelgas antes dos acontecementos do Once de Setembro de había un ano. Así que escolliches comezar con esa chiscadela, «Estamos na zona cero», precisamente para facer máis levadía a evidencia con que ías completar a frase: «... da marea negra.» E xa quedara dito, estamos na zona cero da marea negra, e de sobra o sabías: non ía gustar nadiña arriba.

Encargáranse de dicírvolo os redactores xefe desde o primeiro día: «Nada de marea negra, ¿eh?, hai que falar dun vertido que ocasionou manchas.» Agora, ademais, recordábacho o director de informativos, este Rodrigo Caneiro que te fixo comparecer no seu despacho non para que volvas reparar na muller e nos fillos, exhibidos en retratos con marcos de prata sobre a mesa de escritorio. Non, Pepiño, non se trata diso. Trátase, máis ben, de apertarlle as caravillas a un home

que vai por libre; a alguén que di non; a ti, por máis sinais. E este elemento teima en ver o vídeo da túa actuación estelar desde Muxía.

Ti absteríaste, é comprensible: «¡Se acabo de estar alí, e lémbroo todo perfectamente!» Pero el é obstinado: «Insisto.» El non preme o stop, malvado del, e a presentadora, unha das tinguidas de louro especialidade da casa, dáche paso anunciando que tes contigo o alcalde.

Has desmentila: «Non, o alcalde non podía estar conosco. Temos, no seu lugar, un biólogo e mais un capitán...»

O biólogo, á túa esquerda, amosa un arao cunha camisa de forza negra. A primeira pregunta é polos pasos que ha dar a xente ben intencionada cando atope aves petroleadas, e xa ves o xefe Caneiro regañando o dentame. Nada máis un chisco, nada en comparanza co aceno que se lle debuxa perante o camiño por onde esvaras deseguido.

—Tamén imos oír un vello lobo de mar, don Cosme París. É de Muros e exerceu de capitán da mariña civil durante tres décadas, máis da metade en buques de transporte de crus. ¿Que cre vostede que se debeu facer co *Prestige*?

—Dadas as correntes reinantes no mar nesta época do ano, levalo a porto, e descargalo axiña.

—¿Que porto lle parece o máis indicado?

—O da Coruña.

—Pero asegúrase que non tiña calado abondo...

—Casualmente, onte estiven falando co práctico, que é amigo. Díxome que se comprometera a atracalo sen problemas no peirao de petroleiros.

De fondo, oíase xa o balbordo que acompaña as conexións da vosa canle nos últimos días: «Televisión, manipulación... Televisión, manipulación...»

A aquela altura, a imaxe volveu a San Marcos, de súpeto. Para ti está claro: o señor director de informativos debeu irromper no control feito unha furia, con esa sospeitosa enerxía que lle entra a golpe de breves escapadas ó baño. Ese energúmeno non tivo problema en cortar polo san: «¡Vai a plató!»

Diríao tan alporizado que o realizador obedecería sen dar un chío. E agora, dúas horas e media despois, aínda lle dura o enfado cando algarea a ameaza:

—¡Vaiche custar caro!

Tras a deriva de tantos anos de réxime fraguista, era rarísimo ver na escaleta alguén coma ti cunha tarefa daquel tipo. O servizo de propaganda prefire asignar esas informacións ós licenciados de pouco, contratados por medio dalgunha das ETT nas que os directivos da empresa, tan apañados, teñen intereses por persoa interposta. Ou, se non, ós veteranos de fidelidade robustecida con pluses. Pero era domingo, a novata encargada de ir a Muxía seica perdera a voz e o único elemento da fontanería das fragancias que Caneiro puidera localizar aduciu unha boa escusa.

Converteuse na tónica habitual. Os fontaneiros, sempre dispostos a disputar a cobertura de calquera viaxe de Presidente Fraga Iribarne a América, gratificada coas correspondentes axudas de custo, escapúlense como poden de facer directos polos que adoito comparece o espontaneísmo dos rebeldes, cidadáns que así recollen e pasan o testemuño do Nunca Máis; esa loita sen caudillos, nin subvencións, nin máis programa có de ser o peito en man común dun pobo a clamar.

Non lles gusta ós fontaneiros que lles saquen as cores dese xeito, e aquilo acaba sendo un traballo de novatos con

contratos lixo, obrigados ó labor case heroico de poñeren a cara polo medo a quedar na rúa. Pero aquela rapaza enfermara, o trobeiro de urxencia declinou, e es ti o elixido. Logo, terás a ocorrencia de coarlles aqueles dous entrevistados incómodos no canto dun edil do partido no poder, e agora repite Caneiro:

–¡Vaiche custar caro!

–Profesionalmente –respondes– non podo estar peor.

El retruca daquela cunha frase ben enigmática: «Non só profesionalmente.»

A que será efectiva, desde xa, é unha suspensión cautelar de emprego e soldo, por trinta días hábiles. Ti deféndeste: «Recorrerei en maxistratura, e seguro que gaño...» Pero tes un apercibimento anterior, por algo parecido ó de hoxe, e o único certo é que, por de pronto, a sanción terá efectos inmediatos.

–Se non queres máis nada... –dislle, despedíndote. Despois, a necesidade de remoer todo aquilo antes de apareceres pola casa, condúcete á descompresión dunha parada no Azul.

É durante a primeira copa cando soa o móbil. É Elba, que non anda con dirindainas, non che é o seu estilo. Elba traballa de produtora na revista das tardes. Os compañeiros chámalle Ciclón de Quiroga, e a súa beleza fera, e tamén a súa fereza bela, está a ser o teu único alimento para o entusiasmo nos últimos meses. Elba fala dunha chamada que lle abriu os ollos, e mais de que vai intentalo con Roberto. Dáse a circunstancia de que o tal Roberto é un noivo anterior á vosa historia, e ti presumes que sería el quen a chamou; cousa tamén aboada polo reproche que a cabrona dela non se abstivo de engadir: «¡Por que terías tantas dúbidas!»

